

OKU BAKIİM

Milliyet Pazar 11 Aralık 1994

BARIŞ MANÇO

Ertuğrul Özkök'e bir hatırlatma

Gecenlerde Cem Özer'in konduğu televizyon programında, bir süredir sütunlarımızda, dikkati çeker bir biçimde savunduğunuz "Türk popundaki yeni patlama" konusuna bir daha değindiniz.

...ve "Artık türbanlı genç kızlarla mini etekliler Burak Kut'un ve Yıldız Tilbe'nin konserlerinde biraraya gelebiliyorlar. Ne güzel bir gelişmedir bu" buyurdunuz.

Allah'tan bu ilginç yargınızdan iki dakika önce, gençliğinizde hiç Türk müziği dinlemediğinizi, sadece Amerikan caz ve rock takıldığınızı ifade etmiştiniz de, işte bu "hafifletici neden"den ötürü benim size keseceğim cezadan kil payı kurtuldu.

Elvis Presley'in ayakba-bılannı kaç santimetrelilik bağcıklarla bağladığını, Paul McCartney'in her sabah kalktığının sol tarafından kaldığını bilmiş olmak kötü bir şey değildir kuşkusuz.

Sizi kutluyorum. Ama keşke lütfedip, 1970'lerde, 1980'lerde "buralarda neler oluyordu", bir de onu araştır-saydınız böyle tedbirsiz laflar etmezдіңiz.

Bugün türbanlı dediğiniz genç kızlarımız, taa 1970'lerin başlarında benim konserlerime gelen bayanların neredeyse yarısını oluşturlardı.

Tabii ki diğer yarısı da mini etekliydi bu kızlarımızın.

Hem de sadece İstanbul'da değil, Diyarbakır'da, Maraş'ta, Fethiye'de, Samsun'da...

25 yıl yüzlerce konserimizde, ben de, Cem de, Moğollar da ve Mazhar, Fuat, Özkan da yaşadık bunu.

Demek istediğim, bugünkü gençlerin yürüdükleri kaldırımların birleri tarafından yıllar önce döşenmiş olduğudur.

O mimarlar ki döşedikleri bu kaldırımlarla bugün gurur duymaktadırlar.

Konuyu toparlayalım. Bugünkü çocukların başlarına en çok sevenlerin başında ben geliyorum. Bunu herhalde biliyorsunuz.

Çünkü onları "Adam Olacak Çocuk" diye ilk ele alanların başında da ben geliyorum.

Sizin, türbanlı - mini etekli diye ayırdığınız ve sadece konserlerde bir araya geldiğini sandığınız gençler, 25 sene önce bu ayrıımı, Türkiye genelinde çoktan halletmişlerdi.

Ayrıca çok mu önemlidir bu küçük ayrıntı?

Büyüklerimiz boşuna "Büyük lokma yut, büyük laf etme" dememişler.

Bazı gerçekleri bilmemek elbette ayıp değil.

Ama fazla araştırıp sormadan milyonların önünde yargı getirmek, önemli bir gazetenin Genel Yayın Yönetmeni'ne eksi puan getirebilir.

Sapla saman karıştı

Sokak yargıçlarına hayır!

Yine sapla saman birbirine karıştı. On gündür içimiz dışımız tarihi eser kaçakçılığı oldu. Birileri Mali Şube'de ifade verirken diğerleri, haber peşinde Amerikan polisiyle karşı karşıya geldiler. Medyadan bazı başlıklar:

"Tahliye edilince halk yuh çekti."
"Çocuklar'nın arkasından kartopu attılar."
"Ünlü televizyoncu ile ciddi gazeteci kapıştı."

Geçtiğimiz salı günü Yıldız Teknik Üniversitesi Müzecilik Anabilim Dalı öğrencilerine iki saat süren bir konferans verdim. Müzelerimizin değerli yöneticileri de oradaydı.

Son cümlem "Sakin ha koleksiyon filan yapmaya kalkışmayın bugün birinde başınıza gelebilecekleri medyada izliyorsunuz" oldu.

Baştan söylemeliyim ki son günlerde adı geçen kaçakçılık olaylarına

karışan kişilerle ne bir karşı karşıya gelmişliğimiz ne de bir bardak çay içmişliğimiz vardır.

Yasadışı bir olay söz konusu ise elbette ki karşılarında kanun adamlarını bulacaklardır.

Ama medyanın galeyanı getirdiği "konuyla uzaktan yakından bir ilgisi olmayan sokak yargıçlarına" hayır diyorum!

Benim özellikle rahatsız olduğum olayların ekranı gelişinde izleyicilere sunulan görüntülerle o görüntülere uyum sağlamayan açıklamalardır.

Milyarlık tablolar denilen eserler hiçbir tarihi değer taşımayan, akademiyi dün bitirmiş çocukların dekoratif panoları, Helenistik dönemi diye gösterilen heykeller ise, günümüzde de üretilen "Terracotta", pişmiş toprak kadın başlarıydı.

Dünkü Milliyet'te Philco marka bir radyonun, karton servis tabaklarının da raporlara tarihi eser diye geçirildiğini okuduk. Uzmanların sözü aynen şöyle: "Raporu hazırlayanlar Bakan-

lık'tan maaş alan insanlardır. Birilerinin etkisinde kaldıkları kuşkusuz..."

El insaf!

Tekrar tekrar söylüyorum. Yasalara aykırı yolsuzluklar hariç eski eser toplamak ve bir koleksiyon sahibi olmak asla bir suç değil, üstüne üstlük bir erdemdir.

Böyle bir eğilimin toplumumuzda fazla yerleşmemiş olması sonucudur ki Bergama'daki Zeus tapınağı Berlin'e, Bodrum'daki Halikarnas mozolesi Londra'ya, tüm Ege ve Akdeniz'deki heykeller Paris'e, Viyana'ya, Roma'ya taşınmıştır asırlar boyu.

Şimdi sözüm medyaya.

Toplumu yanlış yönlendirmek, kışkırtmaktan vazgeçin.

Sokaktaki herkesin kendini bir savcı gibi görüp infaza girişmesi hukukun temeline dinamit koymaktır.

Halkın bu yargısız infazdan sadıççe bir keyif alması, bütün çarpıklıkları, ezilmişlikleri, kadersiz-

likleri, ortaya çıkarılabilen bir kaç kişinin üzerine yükleyerek temelsiz vicdan rahatlamalarına sebep olmaktadır.

Medyanın görevi asla yargıçlık değildir. Tam tersine toplumsal ahlakı ve vicdanı sağlam zeminler oluşturma aracı olmalıdır.

Ayrıca hukuk da bu görevi arka çıkarmak durumundadır.

Devlet vatandaşlarının, adalet ve hukuk aracılığı ile ayırdetmeksizin hak ve onurlarını korumak zorundadır.

Suçlu bir insanı kanunlarla cezalandırmak başka, bu insanların onurunu, kendilerini sokakta yargılayacakların insafına bırakmak başka şeydir.

Bu sayfaya başladığım ilk günden beri medyadaki bazı çarpıklıkların üzerine gittim.

Öyle görünüyor ki daha yıllarca gideceğim.

HAKAN-NACİ

ADAMIM BENİM